

пакъ ни остава още да избѣгнемъ и оморливо-то и безсмислено четене: *може, хвала, брой, чесшь*, и т. н. Нъ и да подкачимъ отеднажъ отъ разказы, що имѣтъ нѣкожъ мисль, пакъ ще е мѣчно. Единъ разказъ отъ десять ряда иска доста усилие отъ таково малко дѣте за да може да го разбере. Освѣнь това, таково дѣте естествено често сбръква, та учитель-тъ го спира и управя; затва разказъ-тъ, колко и да е занимателенъ, губи си занимателность-тъ за дѣтетото, и заедно съ това, прочитаніе-то става пакъ безсмислено (машинално). Дѣтетото усѣща гласове-ты, изрича думы-ты, а не туря внимание на мисль-тъ. И така, още отъ прѣвы-ты уроци дѣтетото навикнува да чете злѣ, безъ да разбира, що чете.

За да ся избѣгне това нѣщо, турямъ отдѣлены думы, растъкмены на купове, нарядъ съ малкы приказничкы и разказы. Кога ся прочитатъ приказничкы-ты, да ся оправятъ само по-голѣмы-ты погрѣшкы, що развалятъ мисль-тъ, за да ся не прѣкъснува прочитаніето съ често-то оправеніе. Нъ кога ся чете всякой отдѣленъ купъ думы, трѣбва да ся изрича всяка сричка ясно, то ся знае, до колкото допуща сила-та на дѣте-то.

Освѣнь това учитель-тъ ако накара ученици-ты само да четѣтъ тыя купове рѣчи: учебны вещи, играла, покѣщнина, сѣдове, ѣстие, питие и т. н. ще сбръка. Прѣди да ся чете всякой купъ, учитель-тъ трѣбва да поговори съ дѣца-та за прѣдмѣты-ты, що сѣ туряни въ купа. Така *заурилбрѣ*, учитель-тъ, още не отворилъ книгъ-тъ, пыта ученици-ты, какъ ся выкатъ всичкы-ты прѣдмѣты, що ся намиратъ въ училище-то. Послѣ, дѣца-та като кажатъ имя-то на всякой прѣдмѣтъ яко и ясно, учитель-тъ захваща да